

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Redzik (przewodniczący)
SSN Oktawian Nawrot (sprawozdawca)
SSN Tomasz Przesławski

w sprawie z odwołania A.C.

z udziałem A.R.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2024 z 29 lutego 2024 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Grodzisku
Mazowieckim, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2023 r., poz. 578,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 5 września 2024 r.,

oddala odwołanie.

Oktawian Nawrot   Adam Redzik   Tomasz Przesławski

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 29 lutego 2024 r., nr [...] /2024, działając na podstawie art. 3
ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U.

2021, poz. 269 ze zm.; dalej: „u.KRS”), Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także: „KRS” lub „Rada”) postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie A.R. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Grodzisku Mazowieckim;

2. nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A.C. i M.S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Grodzisku Mazowieckim.

Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Rejonowym w Grodzisku Mazowieckim, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2023 r., poz. 578, zgłosili się:

- A.C. – adwokat Izby Adwokackiej w [...].;

- A.R. – starszy referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Grodzisku Mazowieckim;

- M.S. – adwokat Izby Adwokackiej w [...]1..

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, na posiedzeniu 12 lutego 2024 r., przeanalizował zgromadzone w sprawie materiały, omówił kandydatury, odbył naradę i postanowił rekomendować na jedno wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Grodzisku Mazowieckim A.R..

Dnia 19 lutego 2024 r. odbyło się posiedzenie KRS, podczas którego Rada stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w art. 61 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 217 ze zm.) i dokonała ich oceny kierując się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, opiniami służbowymi, a także uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego.

Krajowa Rada Sądownictwa, dzielając stanowisko zespołu, postanowiła, przy 13 głosach „za”, 1 głosie „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”, że przedstawi Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie A.R. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Grodzisku Mazowieckim. Kandydatura A.C. przy 4 głosach „za”, 1 głosie „przeciw” i 11 głosach

„wstrzymujących się”, nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości. Podobnie wymaganej bezwzględnej większości nie uzyskała kandydatura trzeciego z kandydatów.

A.C. wniósł odwołanie od powyższej uchwały, zaskarżając ją w punkcie 1 i w punkcie 2 w zakresie, w jakim Rada nie przedstawiła wniosku o powołanie odwołującego się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Grodzisku Mazowieckim.

Odwołujący się zarzucił zaskarżonej uchwale naruszenie:

1. art. 33 ust. 1 u.KRS poprzez dokonanie oceny kandydatur A.C. oraz A.R. w zakresie dotyczącym doświadczenia zawodowego bez wszechstronnego rozważenia sprawy, tj. bez uwzględnienia rodzaju tego doświadczenia oraz jego przydatności do wykonywania obowiązków sędziego sądu rejonowego w wydziałach rodzinnym i nieletnich oraz karnym;
2. art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że kryterium doświadczenia zawodowego podlega ocenie wyłącznie przez pryzmat jego długości bez uwzględnienia różnorodności, rodzaju tego doświadczenia oraz jego przydatności do wykonywania obowiązków sędziego sądu rejonowego w wydziałach rodzinnym i nieletnich oraz karnym;
3. art. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP w zw. z art. 60 Konstytucji RP poprzez dokonanie przez Krajową Radę Sądownictwa wykładni przesłanki doświadczenia zawodowego doprowadzającej do sprzeczności z tymi przepisami, odbierającej tej przesłance charakter obiektywny i prowadzącej do dyskryminacji odwołującego w ubieganiu się o pełnienie funkcji publicznej ze względu na jego wiek i wybraną ścieżkę kariery, a ponadto poprzez faktyczne przywołanie oczywiście niezgodnej z przepisami prawa powszechnie obowiązującego w Polsce przesłanki „wywodzenia się ze środowiska *stricte* sędziowskiego”;
4. art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, polegające na uznaniu, że ocena kwalifikacji przedstawicieli zawodów adwokata i referendarza sądowego mogą być porównane bez jakiegokolwiek uszczegółowienia i uwzględnienia różnic między tymi zawodami, a w

szczegółności uznaniu, że istnieje warunek otrzymania oceny wyróżniającej „uczestniczenia w procesach dotyczących skomplikowanej problematyki prawniczej i redagowania nadzwyczajnych środków odwoławczych”, z którego to warunku zwolniony jest referendarz, ale nie adwokat;

5. art. 33 ust. 1 u.KRS poprzez dokonanie oceny kandydatury A.R. bez wszechstronnego rozważenia sprawy, a w szczególności z pominięciem treści uchwały nr [...] /2019 KRS, zgodnie z którą A.R. została rekomendowana przez KRS na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Żyrardowie i po uprawomocnieniu tej uchwały zrezygnowała i tym samym doprowadziła do ponad czteroletniego wakatu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Żyrardowie, co przełożyło się na złą sytuację kadrową tego sądu (aktualnie tylko 2 sędziów w Wydziale Rodzinnym i Nieletnich) i co za tym idzie zwiększyło ryzyko wystąpienia nieprawidłowości (takich jak chociażby przewlekłość) w tym sądzie;
6. art. 33 ust. 1 u.KRS poprzez ocenę nieskazitelności charakteru kandydatów bez wszechstronnego rozważenia sprawy, a w szczególności z pominięciem istotnych okoliczności wymagających wyjaśnienia ze strony kandydatki A.R. to jest dotyczącej jej rezygnacji z nominacji sędziowskiej w związku z uchwałą nr [...] /2019 KRS po jej uprawomocnieniu i doprowadzenie tym samym do ponad czteroletniego wakatu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Żyrardowie, co przełożyło się na złą sytuację kadrową tego sądu (aktualnie tylko 2 sędziów w Wydziale Rodzinnym i Nieletnich) i co za tym idzie zwiększyło ryzyko wystąpienia nieprawidłowości (takich jak chociażby przewlekłość) w tym sądzie, a ponadto nie wyjaśniono, czy opóźnienie w zawieszeniu jej prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego w stosunku do ustawowego terminu 30 dni wynikało z zatajenia przez nią wykonywania zawodu referendarza sądowego, czy stało się to bez jej winy;
7. art. 33 ust. 2 u.KRS poprzez niezażądanie osobistego stawiennictwa uczestników postępowania, złożenia przez nich pisemnych wyjaśnień lub uzupełnienia materiałów sprawy w sytuacji, gdy zachodzi i zachodził

wypadek uzasadniający podjęcie takich czynności, a mianowicie Krajowa Rada Sądownictwa zignorowała wnioski z uczynku A.R. to jest jej rezygnacji z nominacji sędziowskiej w związku z uchwałą nr [...] /2019 KRS po jej uprawnomocnieniu i doprowadzenie tym samym do ponad czteroletniego wakatu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Żyrardowie i umożliwiła tej osobie powtórzenie tego zachowania w stosunku do Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim nie otrzymując nawet od niej zapewnień, że więcej już tak nie będzie czyniła.

Wskazując na powyższe zarzuty odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W piśmie z 22 czerwca 2024 r. skarżący uzupełnił odwołanie poprzez dodatkowe zarzucenie zaskarżonej uchwały naruszenia art. 61 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2024, poz. 334 ze zm.) poprzez przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A.R. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Grodzisku Mazowieckim, pomimo iż osoba ta nie spełnia ustawowych wymagań pozwalających na powołanie jej na stanowisko sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, gdyż nie zajmowała stanowiska asesora sądowego pełniącego obowiązek sędziego co najmniej przez trzy lata i nie spełnia żadnych warunków z innych przepisów, które pozwoliłyby odstąpić od wyżej wymienionego wymagania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały KRS z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach

sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych.

Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał KRS sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06), która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

2. Nie ulega wątpliwości konkursowy charakter procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa, która ma prowadzić do wyłonienia najlepszego kandydata. Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał KRS obejmuje wyłącznie badanie czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydatur na sędziego.

Zauważyć jednocześnie należy, że stosownie do normy art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z 7 maja 2019 r., I NO 12/19: „Sąd Najwyższy rozpoznając odwołanie nie działa instancyjnie, nie prowadzi postępowania dowodowego ani jego nie ponawia i nie poszerza. Tym samym jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, a sprawę rozpoznaje w granicach odwołania. Wobec tego (argument z art. 398³ § 1 *in fine* k.p.c.) odwołanie można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub

niewłaściwe zastosowanie lub też na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy”.

3. W istocie podniesione przez odwołującego się argumenty koncentrują się wokół dwóch zagadnień, przy czym zagadnienia te przeplatają się w części motywacyjnej odwołania, zaś poszczególne zarzuty nie są w niej odrębnie uzasadnione. Pierwsze z nich dotyczy możliwości porównywania kandydatów różniących się doświadczeniami wynikającymi z wykonywania różnych zawodów prawniczych. Drugie zagadnienie odnosi się zaś do kwestii związanych z oceną postępowania kontrkandydatki w kontekście uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2019 z dnia 20 listopada 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym z Żyrardowie ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 667.

4. Problematyka dokonywania przez KRS ocen kandydatów wykonujących różne zawody prawnicze, była już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. Stanowisko, które za miarodajne uznaje Sąd Najwyższy w niniejszym składzie, wyrażone zostało m.in. w postanowieniu Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2022 r., I NKRS 26/22. Zgodnie z nim, w sytuacji, w której w konkursie brały udział osoby, których ścieżki kariery różniły się od siebie, w szczególności część pełniła obowiązki w wymiarze sprawiedliwości, część zaś wykonywała zawód adwokata albo radcy prawnego, „oczywistym jest, że kryteria stosowane wobec każdej z wymienionych kategorii musiały się różnić. Niemożliwe byłoby bowiem znalezienie uniwersalnych kryteriów wyboru, dających się w równym stopniu zastosować wobec wszystkich kandydatów. Nie zmienia to jednak tego, że KRS była zobowiązana do wskazania dokładnie przesłanek, jakie brała pod uwagę w przypadku rekomendowanych kandydatów – przy uwzględnieniu różnych dróg dojścia do stanowiska sędziowskiego, i to w sposób, który pozwoliłby na obiektywne ustalenie, czy zastosowane kryteria były transparentne. Oczywistym jest, że Rada bierze pod uwagę całokształt okoliczności, jednakże dla wykazania, iż wybór kandydatów był w rzeczywistości wszechstronny i dokonany w oparciu o jednolite i przejrzyste kryteria, konieczne staje się wyczerpujące wyjaśnienie, z jakich obiektywnych względów rekomendowani kandydaci okazali się najlepsi. Należy zaznaczyć, że również w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmowano, że «[n]ie można uznać, że sprawa

została rozważona wszechstronnie, jeżeli z uzasadnienia uchwały nie wynika jednoznacznie dlaczego dokonano wyboru kandydata, który nie legitymuje się wymiernymi – lepszymi kwalifikacjami, czy poparciem kolegium i zgromadzenia danego sądu» (wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2020 r., I NO 87/19)».

Przenosząc powyższe na realia niniejszej sprawy przede wszystkim wskazać należy, że nie można uznać za przejaw nierównego traktowania, uwagi członka Rady, iż konkurs – skoro scharakteryzowana wyżej okoliczność miała miejsce w jego ramach – „był bardzo trudny”.

Jednocześnie zauważyć należy, że w ramach ocenianego konkursu Rada wskazała jednoznacznie kryteria oceny, które uznała za decydujące, oraz wyjaśniła w jaki sposób dokonała ich weryfikacji. Przyjętymi przez Radę kryteriami były: oceny kwalifikacyjne i doświadczenie zawodowe kandydatów, a także opinia Kolegium Sądu Okręgowego w Warszawie. Kryteria te, jak wynika z treści zaskarżonej uchwały, zostały zastosowane w sposób jednolity w odniesieniu do odwołującego się i kontrkandydatki.

Rada wskazał więc, że odwołujący się uzyskał niższą ocenę kwalifikacyjną i posiada krótszy staż zawodowy. Podniesiona przez skarżącego argumentacja, w żaden sposób nie neguje powyższego, a stanowi jedynie polemikę zarówno z oceną dokonaną przez sporządzającego ocenę kwalifikacji, jak i – w jej następstwie – Krajową Radę Sądownictwa. Analogicznie argumentacja skierowana przeciwko przyjętemu przez Radę kryterium, jakim jest długość stażu zawodowego, koncentrująca się na doświadczeniach odwołującego i kontrkandydatki, nie podważa oceny Rady.

Podobnie dokonana przez Radę ocena poparcia kandydatów przez Kolegium Sądu Okręgowego w Warszawie nie budzi wątpliwości. Odwołujący się uzyskał bowiem 8 głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”, zaś kontrkandydatka 10 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”.

Jak wskazano w punkcie 2 niniejszego uzasadnienia, zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał KRS obejmuje wyłącznie badanie czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem i Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale, a tym bardziej

oceny kandydatów. Z powyższego zaś wynika, że Rada zastosowała w odniesieniu do odwołującego się i kontrkandydatki te same, mające ustawową podstawę kryteria.

Z powyższych względów zarzuty 1, 2, 3, 4 pozostają niezasadne.

5. Argumentacja dotycząca postępowania kontrkandydatki w kontekście uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2019 z dnia 20 listopada 2019 r. nie wskazuje na naruszenie przez Radę prawa.

Przede wszystkim podkreślić należy, co zauważa sam odwołujący się, że żądanie osobistego stawiennictwa uczestnika postępowania lub złożenia przez niego pisemnych wyjaśnień, a także uzupełnienia materiałów sprawy stanowi uprawnienie Rady, a nie jej obowiązek. Dokonana przez odwołującego się ocena spełnienia przesłanek z art. 33 ust. 2 u.KRS, w żaden sposób nie przekłada się na powyższe.

Ponadto wskazać należy, że wyprowadzone przez odwołującego się wnioski z zachowania kontrkandydatki są jedynie jego spekulacjami na temat jej postawy. Na marginesie wskazać należy, że czynienie kontrkandydatce zarzutu, iż z powodu jej decyzji wakaty w Sądzie Rejonowym w Żyrardowie istniały przez 4 lata, w sytuacji, gdy nie jest ona uprawniona do ogłaszania konkursów na wolne stanowiska sędziowskie, jest niezrozumiałe.

Niezależnie od powyższego *prima facie* dostrzegalne jest, że argumentacja odwołującego w tym względzie stanowi polemikę z dokonaną przez Radę oceną, a także poprzedzającą ją oceną kwalifikacji. O powyższym jednoznacznie świadczą przywoływane szeroko w uzasadnieniu odniesienia do doświadczeń odwołującego, w szczególności w kontekście prowadzonych przez niego spraw, które – należy zauważyć – po części są niezrozumiałe. Przykładowo, nawiązując do wspomnianego postępowania kontrkandydatki odwołujący się wskazuje: „[d]la przykładu wyjaśniającego czemu wyżej wymieniony uczynek kandydatki jest, obiektywnie, karygodny wskażę niedawno zakończoną sprawę, w której reprezentowana przeze mnie nieletnia miała być umieszczona w młodzieżowym ośrodku wychowawczym” (k. 22). Następnie odwołujący się przedstawia skrótowy opis sprawy, która jednakże w żaden sposób nie odnosi się wprost do kontrkandydatki, ani nawet przypisywanej jej postawy, której odwołujący się nie aprobuje.

Całkowicie niezrozumiałą w kontekście odwołania jest także wywód odwołującego się dotyczący pozycji Krajowej Rady Sądownictwa. Argumentacja w

nim przedstawiona w żaden sposób nie odnosi się do dokonanej przez Radę oceny kandydatów, a tym samym nie może stanowić argumentacji na rzecz któregośkolwiek z podniesionych zarzutów.

Z uwagi na powyższe za niezasadne Sąd Najwyższy uznał zarzuty 5, 6 i 7.

6. Wskazać należy, iż wymyka się kontroli Sądu Najwyższego podniesiony w uzupełnieniu odwołania z 22 czerwca 2024 r. zarzut naruszenia art. 61 § 1 ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych. Zgodnie z art. 44 ust. 3 u.KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie wywołanej odwołaniem od uchwały KRS stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej. W jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zmiana treści skargi kasacyjnej dotycząca jej wymogów konstrukcyjnych, dokonana przez skarżącego po upływie terminu na wniesienie skargi jest bezskuteczna (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 lutego 2021 r., II CSKP 51/21; 16 grudnia 2022 r., I CSK 3523/22). Skoro zatem nie jest dopuszczalna zmiana elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej po upływie terminu na jej wniesienie, również uzupełnienie odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa po terminie do jej wniesienia jest bezskuteczne. W niniejszej sprawie termin do zaskarżenia uchwały Rady upłynął 8 kwietnia 2024 r., dlatego też nowy zarzut, stanowiący element konstrukcyjny odwołania od uchwały KRS, podniesiony w uzupełnieniu odwołania z 22 czerwca 2024 r. był bezskuteczny wobec jego zgłoszenia po terminie do wniesienia odwołania.

7. Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy uznał, że odwołujący się nie wykazał, aby Rada dopuściła się naruszenia prawa. Uchwała, od której zostało wniesione odwołanie, zapadła w ramach przysługujących KRS ustawowych kompetencji, na podstawie prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych i przy zastosowaniu relewantnych przepisów, zaś złożone odwołanie stanowi bezzasadną polemikę ze sformułowaną przez Radę oceną kwalifikacji kandydatów.

Uwzględniając powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, orzekł jak w sentencji.

Od wyroku zdania odrębne złożyli SSN Adam Redzik i SSN Tomasz Przesławski.

Od uzasadnienia wyroku zdanie odrębne złożył SSN Adam Redzik.

[P.S.]

Oktawian Nawrot Adam Redzik Tomasz Przesławski

Zdanie odrębne SSN Adama Redzika

Zdanie odrębne dotyczy kwestii formalnych. Uważam, że wobec treści wskazanych niżej orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, Sąd Najwyższy orzekający w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych powinien powstrzymać się od orzekania w sprawach z zakresu odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa.

W uzasadnieniu wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 21 grudnia 2023 r. (C-718), wydanego w następstwie pytania prejudycjalnego skierowanego do TSUE przez skład z moim udziałem, Trybunał stwierdził, że skład pytający (Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego) nie ma cechy niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy w rozumieniu art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 akapit drugi Karty Praw Podstawowych, a w konsekwencji nie może kierować do Trybunału pytań prejudycjalnych w trybie art. 267 TFUE. Zdaniem Trybunału, pierwotną i zasadniczą przyczyną tego stanu rzeczy jest fakt, że organem nominującym przedstawianych Prezydentowi RP kandydatów na sędziów Sądu Najwyższego była Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz. 3 ze zm.). Należy też odnotować wydany niespełna miesiąc wcześniej wyrok pilotażowy Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 23 listopada 2023 r. w sprawie Wałęsa przeciwko Polsce (skarga nr 50849/21), w którym zaakcentowano wadliwość ukształtowania organu przedstawiającego Prezydentowi RP kandydatów na sędziów poprzez zbytnie uzależnienie procesu wyłaniania sędziowskiej jego części (15 sędziów wybranych spośród sędziów) od władzy

ustawodawczej i wykonawczej. To w opinii obu trybunałów wpływa na ocenę sądu z udziałem sędziów powołanych przez Prezydenta RP z rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa w obecnym kształcie jako niespełniającego kryteriów określonych w orzecznictwie ETPCz i TSUE.

W świetle wskazanych wyroków, konieczne jest przeprowadzenie pilnych zmian legislacyjnych, które usunęłyby wskazane przez Trybunały wady formalne dotyczące sądu z udziałem sędziów powołanych na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. Władzy politycznej Rzeczypospolitej Polskiej zakreślono roczny termin (wyrok pilotażowy ETPCz) na przeprowadzenie zmian legislacyjnych. Wobec tego, moim zdaniem, Sąd Najwyższy powinien wstrzymać się z wydaniem orzeczenia w sprawie.

r.g.

[a.ł.]